

РЕШЕНИЕ

№ 35350

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5595** по описа за **2025** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Първа инвестиционна банка“ АД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника си юрк. М. В. срещу Решение № 1158/27.03.2025 г., постановено по НАХД № 588/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 112-ти състав, НО, с което е потвърдено Наказателно постановление № 005568/15.10.2024 г., издадено от М. А. Ф. - председател на Комисията за защита на потребителите (КЗП), на основание чл. 45 от Закона за потребителския кредит (З.) на дружеството, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лева, за нарушение на чл. 10а, ал. 2 от З..

В касационната жалба се излагат доводи, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че СРС не е провел задълбочено анализиране на изложените от дружеството аргументи. Моли се да бъде отменено обжалваното решение, съответно и НП, като незаконосъобразни и неправилни.

В съдебно заседание касаторът, се представлява от юрк. В., която поддържа жалбата и моли да бъдат отменени обжалваното решение и НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, председател на Комисия за защита на потребителите, редовно призован, не изпраща

представител, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да бъде отхвърлена касационната жалба и оставено в сила решението на СРС.

С оспореното пред касационната инстанция Решение № 1158/27.03.2025 г., постановено по НАХД № 588/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 112-ти състав, НО, съдът е потвърдил НП № 005568/15.10.2024 г., издадено от М. А.Ф. - председател на КЗП, на основание чл. 45 от З., с което на „Първа инвестиционна банка“ АД, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лева, за нарушение на чл. 10а, ал. 2 от З..

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че производството пред АО е образувано по повод постъпила жалба с вх. № БНБ-09751/22.01.2024 г. от К. И. И. в БНБ, като същата била изпратена по компетентност до КЗП и заведена с вх. № Ц-03-992/09.02.2024 г. В своето изложение, жалбоподателката е посочила, че в края на месец ноември 2023 г. сключила договор за кредит, в размер на 25 000 лева, с „Първа инвестиционна банка“ АД, като същата платила еднократна такса в размер на 250 лева за договаряне на кредит, с което не била съгласна, тъй като таксата била много висока. По повод подадената жалба била образувана проверка на фактите и обстоятелствата, като с писмо изх. № Ц-03-992/26.03.2024 г., проверяващия екип изискал да му бъде предоставено писмено становище от посоченото дружество, както и релевантните документи. При преглед на съдържанието на договора за кредит от 30.11.2023 г. се установило, че между „Първа инвестиционна банка“, с ЕИК[ЕИК] – кредитор и К. И. И., с ЕГН [ЕГН] – кредитополучател, бил сключен договор № 000LD-R-119257/30.11.2023 г. за банков кредит в размер на 25 000 лева, с 82 погасителни вноски, всяка в размер на 372,50 лева, обща дължима сума 31 291,22 лева, включваща общата сума по кредита, включително лихва, такса за договаряне на кредит в размер на 250 лева, такса за банков пакет, съгласно тарифата на банката. В Раздел II „Лихви, такси и комисионни по кредита“, в т. 10 било посочено, че „кредитополучателят дължи на Банката такса за договаряне на кредит в размер на 250 лева, дължима най-късно до първа погасителна вноска по кредита“.

След извършен анализ на получената информация Е. Ц. определено със Заповед № 319 ЛС/ 22.04.2015г. на председателя на КАЗП длъжностно лице, намерила, че при горните констатации е извършено административно нарушение на чл. 10а, ал. 2 от З., поради което, с оглед разпоредбите на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, предприела действия за осигуряване на присъствието на нарушителя при съставянето на акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Изпратено било нарочно писмо – покана, което било връчено надлежно на нарушителя, но в деня на съставянето, представител на банката не се явил и АУАН № 005568 бил съставен в условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Актът бил връчен на упълномощен представител на търговеца на 22.04.2024 г. срещу подпис. В преклузивния срок на чл. 44 от ЗАНН, при АНО орган били депозирани писмени възражения, в които били изложени съображения аналогични на посочените в жалбата. На базата на вече връчения редовно АУАН е издадено оспореното НП.

Изложената фактическа обстановка е установена от гласните доказателствени средства – показанията на Е. Б. Ц. – актосъставител, както и от приложените по делото писмени доказателства.

Съобразявайки така възприетата фактическа обстановка, СРС е приел от правна страна, че не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да представляват отменително основание по отношение на обжалваното наказателно постановление. Приел е, че АУАН и НП съдържат всички законови реквизити, издадени са от компетентните по закон органи, в предвидените от закона преклузивни срокове по чл. 34 от ЗАНН, и в тях се

съдържат всички елементи от състава на нарушението.

Въззивния съд е установил, че спорния въпрос по делото е, „има ли характер на такса за действие, свързано с усвояването на кредита процесната такса „договаряне“, начислена от дружеството-кредитор. В тази връзка е обосновал извод, че всички действия по договарянето, проучването на клиента, подписването на договора и отпускането на паричните средства от страна на банката след подписването на договора, са действия, които попадат в обхвата на понятието „действия, свързани с усвояване на кредита“. Приел е, че в случая е налице извършено административно нарушение от страна на дружеството-кредитор, което е доказано по несъмнен начин. Заклучил е, че в този случай начисляването на такса „договаряне“ е израз на злоупотреба с влияние от страна на Банката, която се е възползвала, че е по-силната страна по договора.

По тези съображения съдът е потвърдил НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XXV касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, а решението на СРС е правилно, поради следните съображения.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. С оглед на това, настоящата касационна инстанция не споделя изводите на касатора за неправилност на постановеното решение.

В нормата на чл. 10а, ал. 2 от З. е разписано, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Тази норма е императивна и не допуска отклонение от предвиденото в същата правило за поведение. В противоречие със същата, в текста на сключения в конкретния случай потребител, касатора е включил процесната такса „договаряне“ на кредит в размер на 250 лева, уреждаща задължение на кредитополучателят, че дължи на Банката такса за договаряне на кредит в размер на 250, 00 (двеста и петдесет) лева, дължима най-късно до първа погасителна вноска по кредита“. Същата такса, както правилно е установил и административнонаказващият орган, е такава, свързана с управлението на кредита и тяхната недължимост от страна на длъжника следва от закона. В тази връзка правилен и обоснован е изводът на въззивния съд, че всички действия по договарянето, проучването на клиента, подписването на договора и отпускането на паричните средства от страна на банката след подписването на договора, са действия, които попадат в обхвата на понятието „действия, свързани с усвояване на кредита“. Доводите на районния съд в тази насока се споделят изцяло от касационната инстанция, поради което не е необходимо да се преповтарят.

Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от З. (изм. ДВ, бр. 59 от 2016 г.), действаща към момента на извършване на нарушението, за нарушение на чл. 10а и чл. 11 на виновните лица се налага глоба в размер от 700 до 2 000 лв. - за физическите лица, и имуществена санкция в размер

от 3 000 до 8 000 лв. - за едноличните търговци и юридическите лица.

Касационната инстанция намира за правилни изводите на районния съд, касателно законосъобразното подвеждане на извършеното административно нарушение под съответната административно наказателна разпоредба, както и относно размера на наложената санкция.

Настоящият състав споделя и правните изводи на първоинстанционния съд, относно липса на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН.

По изложените доводи не е налице твърдяното от касатора отменително основание.

Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, искането на касаторът за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, ХХІ касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1158/27.03.2025 г., постановено по НАХД № 588/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 112-ти състав, НО.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.